

sit elskværdige Tilbud om at sørge for, at der blev overladt en Bil til Statsministeren, en til Udenrigsministeren og en til mig, skal jeg være ham megen Tak skyldig, men jeg har ikke Indtryk af, at det ærede Medlem vil gøre Alvor af det.

N. C. Christensen: Den højtærede Forsvarsminister svarede paa min sidste Forespørgsel, at han ikke var bekendt med, at de paagældende havde været straffede. Men det, jeg ønskede, Forsvarsministeren skulde erklære, var, at han var bekendt med, at de ikke havde været straffede som civile, og han kan være bekendt med det, fordi det staa i de Oplysninger, der foreligger i Sagen. Der er indhentet Oplysninger om, hvorvidt de paagældende har været straffede eller ej, og for alles Vedkommende foreligger der Attest fra de civile Myndigheder for, at de ikke har været straffede i det civile Liv. Det kan altsaa den højtærede Forsvarsminister være bekendt med, og det var det, jeg ønskede en bestemt Udtalelse om. (*Forsvarsministeren* [Klaus Berntsen]: Det har jeg aldrig skammet mig ved at erkende, hvor kan det ærede Medlem finde paa saadant noget?). Ja, jeg maa bede den højtærede Forsvarsminister ikke at tage denne Sag alt for humoristisk, thi for de Mennesker, der sidder i Fængsel, og for deres Familier er det ikke humoristisk, at de bliver beskyldt for at have været straffede ogsaa i det civile Liv og som Følge deraf ikke kan opnaa Benaadning, naar det er oplyst, at det modsatte er Tilfældet. Det forekommer mig, at de har Krav paa at faa den Æresoprejsning, der skyldes dem derfor.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Slebsager*): Det er ikke let at gøre Folk tilpas. Nu har de to ærede Medlemmer, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og det ærede Medlem Hr. Rode, ønsket, at der skulde fremkomme Forslag om Understøttelse til de afskedigede Postbude. Saa kommer dette Forslag, de takker for det, men samtidig fortæller de, at det jo alligevel er galt, og saa benytter de i Virkeligheden det, at man stiller Forslag om Understøttelse, til at angribe den Foranstaltning, som tidligere er truffet. Jeg maa dog gøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at der er meget stor Forskel med Hensyn til de Udgifter, Staten kommer til at staa overfor i disse Forhold, idet den Understøttelse, der her bliver Tale om, antagelig alt i alt vil an-

drage ca. 150 000 Kr., medens den Besparelse, som opnaas ved de Afskedigelser, der er foretagne, sikkert vil andrage over 2 Mill. Kr. Der opnaas altsaa en positiv Besparelse her, og det er det, vi trænger til indenfor Statsinstitutionerne.

Med Hensyn til de to Besættelser af Postmesterembederne udtalte det ærede Medlem Hr. Rode, at han ikke kunde tiltræde min Udtalelse om, at det foretagne var fuldt forsvarligt. Han kunde erkende, at det var forsvarligt, men ikke fuldt forsvarligt. Jeg tror, det ærede Medlem godt kunde gaa til ogsaa at erkende det som fuldt forsvarligt, men jeg kan for øvrigt ogsaa godt nøjes med, at det ærede Medlem erkender, at det er forsvarligt. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar han omtaler Forfremmelsesraadet paa den Maade, han gør, hvorefter det i Virkeligheden skal være Forfremmelsesraadet, der skal diktere Ministeren, hvem der skal udnævnes, tillægger han Forfremmelsesraadet for megen Magt og for megen Myndighed. Jeg har opfattet Forfremmelsesraadet saaledes, at det er en Institution, som kunde give Ministeren Raad, men ikke en Institution, som skulde diktere Ministeren hans Stilling med Hensyn til Embedsudnævnelser. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg kan ikke se, at det ærede Medlems Begejstring for Forfremmelsesraad har været særlig stor tidligere. Jeg lagde Mærke til, at forleden Dag, da vi her i Tinget stemte om Oprettelse af Forfremmelsesraad indenfor Udenrigsministeriet, stemte det ærede Medlem — for øvrigt sammen med mig — mod Oprettelsen af et saadant. Forfremmelsesraadet er vejledende, raadgivende for Ministeren, men skal ikke diktere Ministeren hans Stilling med Hensyn til Embedsudnævnelser. Det er Ministeren, der foretager Embedsudnævnelser og har Ansvaret for dem, og saa er det heller ikke Forfremmelsesraadet, der skal bestemme dem.

Med Hensyn til Kulbeholdningen skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg tror ikke, man behøver at ængste sig meget for, at disse Kulbeholdningers Værdiforringelse betyder saa overordentlig meget. Denne Tale om Værdiforringelse ved, at Kulbeholdningerne ligger i nogen Tid, er ganske sikkert meget overdreven. Jeg kunde for øvrigt henvise til Sverige, hvis Forhold i denne Henseende jeg har omtalt tidligere i denne Sag; der ligger Statsbanerne under normale Forhold almindeligvis med Kulbeholdninger til over et Aars Forbrug, og jeg skulde mene, at hvis